

Závěr

Léto 6 V.K.

Narkesh - Sweristal - hlavní město dominia Vantalost

V potměšlé místnosti, osvětlené jedinou svící, seděla před zrcadlem novopečená královna a rozčesávala si své dlouhé bílé vlasy.

„Ylayo, drahá, už se mnou mluvíš?“ ozvalo se šeptem z druhé strany místnosti, z postele s nebesy, kde ležela jeho majestátnost král Sinitar, nyní s obandážovaným obličejem místo jeho pověstné masky.

Ticho.

„Víš, že to je zákon. Musím jít za Arantirem se podvolit. Půjde i Inga. Ať se nám to líbí nebo ne.“

Ticho. Jen klepnutí odkládaného hřebenu o desku stolu.

„Tak o co jde?“

„On ho chce oživit.“ prořízl vzduch zcela ledový tón královny. „K čemu to všechno bylo? Tak k čemu?“ začala zesilovat hlas.

„Neboj se, všechno mám pod...“ nedořekl Sinitar větu, zatímco se zvedal z lůžka.

„Mohli jsme se na všechno vykašlat, protože já tu krysu nesnáším a nedej Malassa, aby mi zase šmejdila v mém domě!“ Teď již nepřítomně křičela.

„Nebude.“

Ukončil jediným důrazným slovem počínající hádku, přistoupil ke královně a vzal ji za ruce, aby jí nenapadlo opět házet věcmi - přece jen by toho zrcadla byla škoda. Věděl, co potřebovala slyšet, ač jí ještě nemohl říci všechno. Byla to na jednu stranu zcela malicherná věc - Lethosova vtíravá otravná všudypřítomnost, ten pocit, že prohledával jejich komnaty za jejich zády a přitom nenechal stopy, aby ho mohli obvinít...zatímco on musel řešit probíhající válku.

„Arantir si to neriskne, oživit ho jako samostatně myslící bytost nebo ho dokonce poslat k nám. Ten nevyzpytatelný had byl nebezpečný všem, a on to moc dobře ví. I proto se dalo s Irollanem tak dobře jednat o jeho předání, výměnou za pár míst ve wyverním expresu na ostrov. Když o tom tak přemýšlím, jeho život opravdu neměl větší cenu, než pár jízdének.“

Sinitar se pousmál a i Ylaya vypadala nakonec pobaveně.

Dohoda s lesními elfy byla ale opravdu významná věc. Téměř nekonečný čas nesvárů a náhle mír! Křehký, ale přesto. Bývali jsme přece bratři, tak snad ta společná krev opravdu něco znamená - už jsem si chvílemi myslel, že nebudou mít odvahu podrazit Lethose a zprotivit se Koalici, pomyslel si a jeho tok myšlenek pokračoval...

Krev! Brr, jen ta zmínka vyvolala hlad. Živit se jí? On? Nechává přece skvrny na oblečení, obzvláště když se jídlo cukne, a krev začne nekontrolovaně z tepny stříkat všude okolo. Jeho první krmení vypadalo spíš jako komedie, ještě že to nikdo neviděl. Bude se muset zeptat Gavnera, svého upířího bratra, na pár rad.

„Drahá, může přijít Gavner na večeři?“

„No když nebude jako hlavní chod moje služebná, jako minule...“ pousmála se. Přeci jen, vděčila mu za „život“ svého manžela a ač se jí nelíbila jeho nová podřízenost Ashe, tak toto nově posílené spojenectví s upírem mohlo přinést mnoho dobrého. Nebyla jejich bůh, ale přesto si ho vybrala a skrze Gavnera vzkřísila, aby byl jejím služebníkem. A to přesto, že by teď Arantir viděl právě Sinitara radši mrtvého, odhadovala. Zvláštní události, jen co je pravda.

Nezdařená vzpoura Grimheimu a Sweristalu vůči slabé nekropoli byla bolístkou, která královně nedala spát. Výsledek byl přece tak těsný! Jak se to mohlo stát! Vždyť Sweristal měl všechny prostředky...

Tok jejích myšlenek přerušilo náhlé pohazení po tváři. Uvědomila si, že stále ještě stojí s manželem uprostřed místnosti, kde ji chytil za ruce, právě když se chystala ze vzteku převrhnout stůl se zrcadlem.

Podívala se mu do očí: „Je to na mě tak vidět, že se vztekám v duchu?“

„Ano, je.“

Víc slov nebylo potřeba, přeci jen večere by mohla vychladnout.

Léto 6 V.K. - přibližné téže doby

Narkesh - državy Gryfí říše - centrum Říšské správy Ashwick

Slunce na obloze dostoupilo vrcholu. Po celém městě se rozezněly zvony a davy lidí shromážděné v ulicích pohlédly vzhůru na otevřenou věž, spojenou kamenným mostem s citadelou. Na obvodu stáli rozestaveni rytíři odění do slavnostních zbrojí, v rukách třímající erbové štíty spolu s těžkými kovovými kopími. Čistě bílé pláště, okřídlené helmice a zlaté součásti výstroje jim ve světle paprsků dodávaly téměř andělského vzezření. V jejich středu stála pečlivě vystavěná vysoká hranice, kde byla ke kůlu stříbrnými řetězy připoutaná hnijící postava v potřaných hadrech. Archon Belketh, dávný vládce nekropole Al-Betylu, pán smrti a nejvyšší služebník dračice temnoty, jehož zlý duch překonal propast věků. Oči nemrtvého plály zelenavou září, plné nenávisti a pohrdání. Na tomto místě měl být jednou provždy srovozen ze světa. Brána citadely se pomalu otevřela a po kamenném mostě, opírajíce se přitom o vysokou zlatou berlu, kráčel starý muž v bílo zlatém rouchu, obklopený dalšími rytíři, nosiči praporů i představiteli kléru. Jakmile průvod došel až k věži, postupně se rozestavil a eklesiarcha Gedeon, nejvyšší představitel Elrathovy církve, předstoupil před samotného archona. Když udeřil berlou do země, jako by se sama zem lehce zatřásla a zvony utichly.

„Ve jménu Elratha, táži se tě, nemrtvá stvůro, chceš-li nyní litovat svých hříchů?“

Archon se krátce, suše a syčivě zasmál...

„Červe... Nejsi nic. Tvé kosti obrátí se v prach a tvé maso shnije. Můj čas už se krátí a je škoda slov. Ale až mne má paní přijme do své náruče, budu se smát. Sám na sebe přivoláváš zkázu, ale že sis ji i se svým plemenem vyvolil, tady máte můj dar za vaši pohostinnost!“

Jak se z archonova hrdla vydraly první slabiky staré řeči, stříbrné okovy se rozzářily a praporce zavlály ve větru. V očích několika kleriků se na chvíli objevila nejistota, ale eklesiarcha neztratil rozvahu, když pokynul čtyřem rytířům s pochodněmi.

„Ve jménu Elratha, draka světla, budeš zapuzen zpět do temnoty a nicoty, z níž jsi vzešel!“

Rytíři přiložili pochodně k otepím dřeva a hranice vzplála. Obloha mezitím potemněla a ozvalo se dunění hromu. Eklesiarcha si v duchu spílal za to, že vůbec nechal k tomuhle divadlu dojít. Bezbožný archon měl být srovozen ze světa, aniž by dostal šanci projevit svoji sílu. Leč špatné rozhodnutí bylo již učiněno. Plameny hranice hladově polykaly olejem nasáklé dřevo, když se deklamování nemrtvého konečně zlomilo. Archonovi se z rozpadajícího se hrdla vydral poslední výkřik bolesti, oheň zezelenal a hranice vybuchla. Síla čarodějných exploze smetla nejbližší stojící rytíře i mnichy, několik standart vzplálo, na věži vypukl chaos. Vtom konečně eklesiarcha pozvednul ruce, vyslovil několik rychlých vět a berla se rozzářila. Temná mračna přitom prořel jasný paprsek. Po něm druhý, třetí a stále další, až se město opět koupalo v hřejivém svitu poledního slunce.

„Pohleďte, neboť tohoto dne Elrath došel velikého vítězství a vy s ním, nedejte strachu otrávit vaše srdce, neb náš pán ochrání své stádo! Pochváleno budiž jeho jméno a požehnána svatá královna Isabela!“

Celý Ashwick propuknul v jásot a eklesiarcha si ve skrytu duše konečně oddechnul.

Podzim 6 V.K.

Ostrov několik set mil od pobřeží Narkeshe

Všudypřítomná mlha se svíjela na hranici dosvitu táborových ohňů, zatímco zvědové vyslaní z Irollanu i Sweristalu odpočívali, než s úsvitem budou pokračovat v pátrání. Společnými silami pročesávali ostrov už řadu dnů a za celou dobu nenalezli živou duši, nepočítaje několik divokých zvířat. V několika hlubokých průvrách objevily ruiny dávno opuštěných měst, nesoucích rysy elfí architektury, ale po obyvatelích nebylo ani stopy. Odešli? Byli poraženi ve válce? A byli to skutečně elfové? Ať už se zde událo cokoliv, muselo to být již před stovkami let, možná déle. Ostrov byl přímo prosáklý magií, ale zdálo se, že jde spíše jen o zbytky někdejších ochranných bariér více než o aktivní kouzla. Přesto mnohé zvědy neustále pronásledoval pocit, že jsou někým pozorováni. Navíc čím déle se na ostrově zdržovali, jen se vyostřovaly vzájemné spory, čemuž neprospíval ani fakt, že obě skupiny se budou muset vrátit zpět na pevninu s nepořízenou. Bez zpráv o možné alianci, i bez princezny Eruiny.

S podobnými myšlenkami mladý Irollanský zvěd rozhrábl dohořívající oheň, který jen zapraskal, vyskočilo pár plamínků a zase o něco odehaly ten vlhký, vlezlý opar. Princezna Eruina...co o ní vlastně věděli? Jen že snad měla být dcerou královny Tuidhany, první vládkyně temných elfů potom, co se stali vyhnanci z tehdejší lesní říše. Ale kdo mohl vědět, co se tehdy vlastně stalo...nebo jestli se to vůbec stalo...

„Třeba vám to budu jednou vyprávět...“

Než zvěd vůbec stačil docela vstřebat, co se právě stalo, do svitu skomírajícího ohně, obklopená posledními mlžnými úponky, naproti němu vstoupila vysoká elfka ve fialovo zlatých šatech. Její pleť měla bledý nádech a temně fialové vlasy, v nichž měla vpletený zlatý diadém, rámovaly krásnou, byť poněkud ostře řezanou tvář. Melodický hlas spolu s pohledem šeríkových očí už jen podtrhovaly dojem ušlechtilé, avšak jedovaté květiny. Elfka zaklonila hlavu a když ji lehký větřík pohládl po tváři, na jejích rtech se objevil takřka nevinně radostný úsměv.

Zima 6 V.K.

Sigil - Grimheim - hlavní město Tor Myrdal

Podzemními sály Tor Myrdalu, jež byly mlčenlivými svědky těch nejvýznamnějších událostí od samého počátku trpasličích dějin, se nesl třesk zbraní a kamenné stěny se chvěly, jak na horskou pevnost dopadaly střely z obléhacích strojů. Nedobytné srdce země bylo už týdnů v sevření povstalců, jimž velel samotný generál Wulfstan. Poslední bašta loajalistů krále Rolfa krvácela, ale jeho věrní bojovali o každou píď země, jak jim velely tradice a vlastní čest. Vytrvali, ačkoliv každý den v marném zápase umírali další a další z nich, bez naděje na vítězství. Před několika dny se však k obléhatelům připojila i samotná královna Ornella, s částí své nemrtvé armády i lidskými žoldáky. Generálův vojenský genius, černá magie nemrtvých a početní převaha útočníků záhy nato již vyčerpané obránce zlomili. Vláda krále Rolfa se s každou další hodinou chýlila ke konci.

Těžká, zlatem zdobená železná brána se prohýbala pod údery beranidla. Královská stráž ozařovaná ohni planoucími v koších, zavěšených podél stěn, stála bez hlesu shromážděná kolem úpatí schodů vedoucích k trůnu. Zakutí v archaických zbrojích, v rukou třímající masivní štíty a válečné sekery, budou nyní bránit svého vládce. Trpaslík s lesklým černým vousem křečovitě zatínal prsty do nepoddajného kamene opěrek pro ruce. Všichni jej zradili. Zbabělci a zrádci, byli všude kolem něj. A drak ohně mlčel, neposkytoval rady, neučinil zázrak, snad se mu už jen tiše smál.

Pak brána náhle povolila. Její křídla se i s kusy stěn vylomila a zřítěla k zemi. Do sálu začaly proudit zkrvavení a potlučení trpaslíci. Možná nebyli tak dobře vybavení jako

královská stráž, ale zbraně třímali se zkušeností získanou v mnoha bitvách. Během několika okamžiků vytvořili štítovou hradbu a poté zavládlo ticho, v němž zvuky boje doléhající z chodby zněly jen jako vzdálené dunění bouře. Všichni cítili, že se blíží konec. Stačil jediný úsečný rozkaz a řady trpaslíků se s třeskem srazily. Bojovali na život a na smrt, krev se rozlévala po kameni, nebylo zde místo pro lítost, váhání ani zbytečná slova. Jeden po druhém padali členové královské gardy, až zbyl nakonec jen úzký kruh, který se hotovil čelit poslednímu útoku. Vtom jej Rolf spatřil. Mohutného trpaslíka ve zprohýbané zbroji, s rezavým vousem prokvetlým stříbrem, který právě úderem těžké dvoubřité sekery srazil k zemi jednoho ze strážců. Jejich oči se na okamžik setkaly a Rolf spatřil svoji smrt. Generál krok za krokem pomalu postupoval k trůnu. Válečníka, který se jej pokusil zastavit, do krku zasáhl šíp a zatímco člen stráže se kácel k zemi, generál už položil nohu na první stupeň schodů. A pak už se Wulfstan tyčil nad Rolfem, krčícím se na trůnu. Shlížel na něj beze slova, zatímco ze sekery pomalu odkapávala krev. S každou kapkou vládce jímala ještě větší hrůza.

„To nesmíš! Já jsem tvůj král! Neodvážíš se! Nesmíš! To...“

Wulfstan dunivě zařval a zasvištění těžkého ostří ukončilo vládu tyrana. Čas jako by se v tu chvíli zastavil, až se Rolfova hlava ve znovu nastoleném tichu dokutálela k samému úpatí schodiště. Zbylí členové stráže jeden po druhém odhazovali zbraně. Generál zavřel oči a pomalu, dlouze se nadechnul. Spolu s výdechem pak jako by z něj konečně někdo sňal břemeno, které jej tížilo již od smrti starého krále Tolghara. Konečně byli pomstěni všichni ti, kteří padli za oběť tyranovi a čest trpasličího rodu byla očištěna. Když se generál otočil, zpod schodiště na něj zvědavě hleděly jasně modré oči kapitánky žoldáků, opírající se rukama o dlouhý zdobený luk a jednou nohou o uťatou hlavu Wulfstanova největšího nepřítele. Zpod vybledlého šátku omotaného kolem hlavy jí přitom na chvíli vyklouznul neposedný pramen blondatých vlasů, který si už jen nedbale odffoukla z očí.